

Тушевська В.Г., класний керівник 6 класу

Я вдячний Богові за матір

(Виховна година в 6 класі, присвячена Дню матері)

Мета: розширити й поглибити знання учнів про значення матері в житті людини; розвивати в дітей бажання допомагати матері, радувати її успіхами та увагою; формувати в учнів уявлення про призначення жінки (жінка-матір, берегиня домашнього вогнища, родинних традицій, джерело ніжності, любові і краси); формувати в учнів культуру почуттів; виховувати в них повагу та любов до матері.

Обладнання: фломастери, чисті аркуші паперу, аудіозапис пісень «Рідна мати моя» П.Майбороди та «Чорнобривці».

Слово вчителя

Кожна людина і кожний народ мають свої святощі. До них зараховуємо і пошану до матері. Вона дала нам життя, виростила і виховала. День матері – загальне свято для всіх. По церквах відправляють Богослужіння, цей день приносить пробудження щирих почувань у серці кожного на згадку про свою матір. День матері – це злука сердець дітей із серцями живих і мертвих матерів. У цей день діти намагаються зробити приємність своїй матері, обдарувати її квітами й подарунками.

Немає нічого світлішого від слова «мати». Воно народжується разом із нами, із першого вигуку «ма-ма», з отих миттєвостей, коли ми починаємо розуміти, що навколо нас-люди. І найрідніша, наймудріша серед них-мати. Ота, що на світі одна.

Мати – це насамперед милосердя, доброта, людяність і ласкавість, які так потрібні нам завжди.

Народна мудрість говорить, що батько тримає хату за один кут, а мати – за три кути. Клопоти по господарству, вихованню дітей, створення затишку в оселі – усе це лежить на плечах матері. Вона віддає дітям ласку, любов, здоров'я, життя. Мати – це той вогонь, що зігріває оселю щирою любов'ю, єднає родину. Мати – символ усього найкращого, найбагатшого, найціннішого, що є в нашому житті.

Учень

Чи є в світі що світліше,

Як мамині очі,

Що все зорять за дітками,
Вдень і серед ночі?
Чи є в світі що миліше,
Як мамині руки,
Що працюють для дитини
Щиро, без принуки?
Чи є в світі що щиріше,
Як серденько мами,
Яке б'ється для дитини днями і ночами?
Чи є в світі що дорожче,
Як мама кохана,
Що трудиться для дитини
До ночі відрана?
Вона посварить і покарає,
І приголубить над усе.
І кожний матінку чекає-
Вона гостинець принесе.
Вона нас всіх за руку в школу
Колись уперше привела,
Ясну усмішку світанкову
Нам на дорогу всім дала.

Слово вчителя.

Наш народ завжди глибоко шанував матір. Вона- берегиня сімейного вогнища, вірна дружина. У важкий час ми кличемо матір і віримо, що вона нас чує і прийде на допомогу.

Саме їй – найдорожчій, найріднішій присвячена пісня «Чорнобривці». Цей твір зачаровує чудовими словами і не менш чудовою мелодією. (Звучить аудіозапис пісні «Чорнобривці»)

Творче завдання «Сонце материнської любові».

Учитель малює на дошці «сонце материнської любові» без промінців і, звертаючись до кожного учня, ставить запитання: «Яка твоя мама?». Відповіді учні записують у вигляді промінців навколо сонця.

Слово вчителя.

Наш народ споконвіку шанував матерів. Вирушаючи у далеку путь чи повертаючись додому, діти цілували мамині руки, що виростили їх, пестили і захищали від лиха.

Тож і ви, діти, кажіть кожного дня своїм матерям ласкаві слова, бо хто ж боронить вас від бід, хто іще здатний присвятити вам своє життя і серце. Недаремно в народі кажуть: «У дитини болить пальчик, а в матері серце».

Учень

Коли б хто у світі підрахувати міг
Всі сльози материнські на землі,
Коли б хто біль, що знала кожна мати,
Розкласти міг на часточки малів,
Напевне, всім удосталь би дісталось,
Аби ж то кожен витримати зміг.
Шануймо ж наших матерів!
Не забуваймо! Адже і наші болі
Приймають матері в свої серця,
Аби у нас була щаслива доля
Од самого початку до кінця!

Слово вчителя.

А зараз прослухайте легенду про материнську любов.

Був у матері єдиний син – добрий, ненаглядний. Душі в ньому мати не чула. По краплині збирала росу для вмивання, найтоншим шовком вишивала сорочки. Виріс син ставний, гарний. Одружився з дівчиною небаченої краси. Привів молоду дружину в хату. Незлюбила та свекруху, зненавиділа її. Боялася мати показатися невістці на очі, сиділа у сінях. А потім у сарай переселилась. Але молодиця не заспокоюється: «Коли хочеш, щоб я жила з тобою, убий матір, вийми з грудей серце і спали на вогні».

Не здригнулась душа сина : так зачарувала його врода дружини. «Каже він матері : «Наказала мені дружина вбити вас, мамо. А не послухаю – піде від мене». Заплакала мати і відповіла : «Ну що ж, сину, роби так, як велить серце».

Пішов син із матір'ю в діброву, наламав сухого хмизу, розпалив вогнище. Убив матір, поклав серце на жар. Спалахнув сучок, тріснув, полетіла жаринка, ударила в обличчя синові, обпекла боляче. Скрикнув той, закрив долонею обпечене місце. Стрепенулося серце материнське, що горіло на повільному вогні, прошепотіло : «Синочку мій, тобі боляче? Зірви листок подорожника, ось росте біля вогнища, приклади до обпеченого місця. А до листка подорожника приклади материнське серце. Потім у вогонь покладеш».

Заридав син, схопив гаряче материнське серце, уклав його в розкраяні груди, облив пекучими сльозами. Зрозумів він, що ніхто й ніколи не любив його так гаряче й віддано, як рідна матір. І такою величезною була любов материнська, таким всесильним було бажання бачити сина радісним і безтурботним, що ожило серце, загоїлась рана. Підвелася мати і притисла кучеряву голову до грудей.

Осоружною стала йому дружина-красуня, не міг він повернутися до неї. Не вернулася додому й мати. Пішли вони вдвох степами широкими та й стали могилами високими.

Тож не дарма кажуть у народі, що найсвятіша і найсильніша любов материнська. Чого, діти, вас вчить ця легенда?

Слово вчителя.

Тож завжди намагайтеся бути слухняними і вихованими, турбуйтеся про своїх батьків і не завдавайте їм прикрощів. Про це є і прислів'я.

Робота з прислів'ями.

Святе слово – рідна матір.

За науку – цілуй маму в руку.

Шануй рідну неньку – буде тобі скрізь добренько.

У дитини заболить пальчик, а в матері – серце.

Материн гнів, як весняний сніг: рясно випаде, та скоро розтане.

Творче завдання «Образ мами».

Учитель пропонує учням скласти збірний образ мами. По рядах він пускає три невеличкі аркуші паперу, які учні, заповнивши, скручують у вигляді сувою.

Кожний має відповісти на запитання: що я найбільше люблю у своїй мамі?

Слово вчителя.

Ми відчуваємо великий борг перед своєю матір'ю . Не завжди висловлюємо ми свою вдячність за турботу, забуваємо, що ніщо так не зігріває душу матері, як добрі, ласкаві слова сина чи доньки. Мамина хата завжди буде символом добра і надії.

Учень

Дітей заждалась тиха мати,

На жаль, немає і листа...

Нема часу, щоб написати,-

Шепочуть мамині вуста.

Не раз вона їх виглядала,

Дозріли вже не раз жита...

- Це, мабуть, знов зажура давня,-

Шепочуть мамині вуста.

Згадає ненька і всміхнеться,

Що десь онука вироста...

- Пошли їй, доле, ніжне серце,-

Шепочуть мамині вуста.

Вона б сама до них летіла,

Та відлетіли вже літа,

-Пошли їм, доле, мужні крила,-

Шепочуть мамині вуста.

Слово вчителя.

«Бережіть матерів» - проголосив у своїй поемі Расул Гамзатов... Можна було б ще додати: «Бережіть матерів так, як вони бережуть нас». Захистити їх від біди, дати їм спокій і радість – це не тільки наш обов'язок, а й повинність. Благословенна будь, українська мати, всюди і завжди!

...Мамо, тобі низесенько вклонюсь.

Мамо, за тебе Богу помолюсь.

Мамо, прийду я знов на твій поріг.

Мамо, ти найдорожча за усіх.

(Звучить аудіозапис пісні П.Майбороди «Рідна мати моя»)